

CANTAIRES MUNTANYENCS

MOSTRA D'ENTITATS DE GRÀCIA-2005

Els dies 16 i 17 d'abril darrer es va celebrar en el Passeig de Sant Joan la "Mostra d'Entitats Gràcia 2005, organitzada pel Districte de la nostra vila, que consistí a donar a conèixer al públic les activitats esportives, culturals i de lleure que es desenvolupen en les diverses entitats graciencques. En aquest marc, el diumenge dia 17, va tenir lloc un concert de cant coral a càrrec de la Coral Núria, de la UEC/Gràcia, i el nostres Cantaires Muntanyencs, amb la interpretació conjunta de les peces següents:

<i>La muntanya</i>	<i>Alexandre Marraco</i>
<i>Avant, avant</i>	<i>Antoni Pérez Moya</i>
Director: Conrad Gil	
<i>El Rossinyol</i>	<i>Antoni Pérez Moya</i>
<i>El Brindis</i>	<i>W. A. Mozart</i>
Director: Víctor Barbé	
<i>Cànon de la pau</i>	<i>Francis Terral</i>
<i>El cant del poble</i>	<i>J. A. Clavé/A. Vives</i>
Director: Josep Vila	

Aurora Vila i Guàrdia

ESDEVENIMENTS

PENSAMENT SOBRE ELS MEUS NORANTA ANYS

Cal ser gran de debò per a saber endevinar els sentiments dels altres.

Cal ser gran de debò per saber estimar a la gent amb tots els seus defectes i per sacrificar la pròpia vanitat i no ferir els altres.

Això és fer-se gran.

Us explico:

Que no n'hi ha prou amb fer se gran.

Fer se gran no té cap mèrit.

Es una qüestió de temps i paciència.

En realitat no ens fem grans, són els anys que passen els que ens fan gran.

Quan la gent gran a vegades vol fer el jove, en realitat el que fa és el ridícul.

Això he volgut dir per "fer-se gran de debò".

Antonio Moreno

Expedició Gràcia K3Q

Ràdio Gràcia FM 107.7

Cada dia a les aproximadament a les 17.15 h
"dia a dia de l'expedició Gràcia K3Q"

Ràdio Gràcia FM 107.7

Escolteu cada dimarts de ¼ de 5 a les 5

"15 minuts d'excursionisme"

Ramon Izquierdo, dins les tardes de Gràcia
amb Maria Blanco

FE D'ERRADES

En el darrer butlletí, núm. 85 es va cometre un error, que lamentem i demanem excuses, tan en la fotografia com amb l'autor de l'article publicat que tenia de ser:

OMISIÓ

En el darrer butlletí va aparèixer un article, "Al'Aconcagua sense gluten", en què no apareixia cap referència sobre la manera de contactar amb els coordinadors del projecte. Afegim doncs, l'adreça de la pàgina web on podreu trobar tota la informació i les notícies al voltant de l'expedició i la difusió de la celiàquia: www.alaconcaguasensegluten.com

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

CORRECCIÓ a càrrec de:

UNIÓN DE FEDERACIONES
ESPORTIVES DE CATALUNYA

a/e: cegracia@cegracia.com

web: <http://www.cegracia.com>

Dip. legal: B.9720-1961

Club Excursionista de Gràcia

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

JULIOL
AGOST
2005

PASSATGE MULET, 4
TEL: 93 237 86 59
FAX: 93 237 31 48
08006 BARCELONA

Butlletí social

XXIII Any - 2a. Època, núm. 86

Fundat l'any 1922

Matagalls

Montserrat

Plaques centenari Matagalls-Montserrat i 25ena cursa social. Fotografies de Guillem Martín i Brasó

EDITORIAL

FORMACIÓ I ENTITATS

Dins del món excursionista i sobretot en el de les entitats, la transmissió per part dels components de les diferents seccions dels coneixements tant tècnics com d'experiències personals han estat el bressol de les escoles esportives dins dels clubs i aquestes han servit per transmetre i difondre els coneixements imprescindibles per realitzar activitats a la natura amb un mínim de seguretat.

La majoria de webs i revistes de caire internacional, socials o privades, anuncien de forma espectacular i clara aquesta nota "LES ACTIVITATS ALPINISTIQUES SÓND'ALTRISC PER ALS SEUS PRACTICANTS". Probablement aquest missatge aviat també es posarà dins dels nostres mitjans de comunicació o les nostres institucions, aviat clonaran aquest missatge i ens obligaran a aplicar-ho.

Estic segur que després de l'aprovació del decret sobre les activitats a la natura i amb visió de futur s'ens consultarà a les entitats que al llarg de 130 anys hem adquirit i treballat els coneixements formatius i que amb les sinergies obtingudes de totes les col·laboracions servirà per potenciar el nostre canal formatiu així com la resta dels que disposem (refugis, rocòdroms, etc).

Els clubs excursionistes han estat pioners de la promoció d'indrets fins fa poc quasi abandonats i desconeguts per una gran part de la societat. Poblacions de l'Alt Pirineus, comarques com les Garrigues, Segrià, Gironès, etc. han estat indrets que les nostres entitats han descrit i difós a través dels seus mitjans de comunicació o simplement per transmissió oral dels socis.

Tal com deia abans la formació en les tècniques, l'informació geogràfica i històrica que han estat transmeses per les nostres entitats són la demostració clara i contundent de la capacitat pedagògica dels clubs excursionistes.

Així doncs els socis de les diferents seccions configurades pel nostre teixit associatiu han permès que els seus coneixements i particularitats siguin transmesos de

generació en generació, amb una vocació formativa no reglada però coordinada per un consell docent que ha normalitzat les diferents matèries i que ens dona l'autoritat indiscutible per afirmar que els socis i simpatitzants inscrits en els nostres cursets, una vegada finalitzats tenen el suficient nivell tant teòric com pràctic de formació i informació perquè puguin sortir a la natura i practicar l'alpinisme amb la seguretat adient.

Es ben cert que els monitors de les diferents seccions s'han convertit a través del seu treball en els monitors de les escoles socials aconseguint com és en el cas de l'EMGRA la seva consolidació.

França país amb prou història i experiència alpinística en la formació a través de l'escola de la Federació Francesa de Clubs de Muntanya, de la Federació Francesa de Muntanya i Escalada i de L'Ensa i tenen prou ben definida la formació tant de professionals com d'amateurs i no existeixen problemes en el desenvolupament d'activitats i formació amb dues línees de treball.

A casa nostra, país turístic per tradició i avui en dia un dels primers països receptors ens trobem amb la visita constant d'aquests quadres estrangers amb els seus clients i nosaltres encara no tenim definit el futur dels nostres monitors de club que amb un nombre no inferior a 300 col·laboren dins de les entitats.

Es obvi que la nostra federació ha de coordinar les línies generals de matèries i actuacions però sense oblidar que som entitats sense ànim de lucre i que aquesta definició configura una gran part del nostre teixit associatiu amb tot allò que implica.

Les seccions com el GEDE, GIE, Muntanya, Acampada, Medi ambient, etc. dediquen prou temps a la transmissió de coneixements i si s'aplica una reglamentació inadequada representarà la desaparició d'aquestes escoles després de més de 100 anys de treball dels nostres clubs.

Francesc Sanahuja

MATAGALLS - MONTSERRAT

LA TRAVESSA MATAGALLS - MONTSERRAT (la M-m) HA FET 25 ANYS

El passat any va ser el 25è aniversari de la travessa Matagalls-Montserrat. Els actes que es van fer per celebrar aquesta important efemèride van ser escassos, més aviat diria que es van homenatjar en família.

El primer acte va ser un sopar el dia 5 de febrer en el restaurant Sant Yago on es va brindar per la salut d'aquesta prova en arribar a les noces de plata.

El dia 2 de setembre es va fer una missa a l'Església de Santa Tereseta, en record al fundador i iniciador de la travessa mossèn Jaume Oliveres; que va ser rector d'aquesta església i on reposen els seus ossos. La missa, la celebrà el rector de la parròquia i va ser cantada per la coral de la nostra entitat, en el decurs de la qual, la directora de la prova, Montserrat Casellas, i el nostre president, Francesc Sanahuja, li van dipositar un centre de flors. En acabar, i al jardí, se'ns va obsequiar a tots els participants amb un refrigeri.

Passem doncs, (en el capítol de les celebracions) al dia de la prova, on la comissió va fer tot el possible per tal que totes les persones que l'organitzaven i els qui feien els controls poguessin lluir un folre identificatiu de la prova. Però vet aquí que el material per a fer-ho i després el brodat es va retardar moltíssim, fins al punt que es van acabar de repartir a tothom pel mes de març.

Després, el dia 7 de novembre un grup de la comissió començarem a pujar des de Coll Formic, carregats amb una màquina foradadora, nivell i altres estris, per posar sota l'altar de la creu del cim del Matagalls una placa commemorativa de la gesta de Mn. Jaume Oliveres. Punt on inicia la prova que organitzem cada any i des d'on ell va "retar" 100 anys abans a la joventut a fer-ho, ja que no els creia massa capaços d'assolir-la. La veritat és que en les condicions que ell ho va fer, que era sol, sense camí marcat, ni sense els controls d'actualament de l'itinerari, on ja t'estalvies de portar el menjar..., ha de ser molt dur.

Devant de la placa de Montserrat. Fotografia de Guillem Martín

El dia 21 de novembre, ens dirigirem a Montserrat, on ens rebé l'abat (prèviament concertat) i vàrem destapar una altra placa commemorativa recordant el lloc on va acabar la travessa Mn. Jaume. Aquesta vegada, la comunitat de Montserrat van col·locar molt gentilmente la placa en un lloc, segons ells molt digne (perquè la placa els va agradar força). La posàrem en una pedra (llastra de la muntanya) com a monòlit a la plaça on arriba el cremallera, al cantó de les escales que vénen de la Cova, i és alhora camí de la marxa.

I com a cloenda, es va fer en el nostre local social el dia 1 de febrer d'enguany un refrigeri per a tots els qui volguessin acompanyar-nos, al mateix temps que es repartien samarretes a tots els qui havien col·laborat en el desenvolupament i en la tasca feixuga de controls i organització en general.

Així doncs, es dóna per acabat aquest 25è aniversari, amb el desig d'anar renovant llocs d'organització de la comissió amb la incorporació de nous joves, donar una visió més moderna i actual.

PASSEJADA PER GRÀCIA

Eren les nou en punt del diumenge 12 de juny quan Joan Cervera i jo abaixarem la cinta en el carrer Travessera de Gràcia xamfrà Passeig de Sant Joan per donar la sortida de la IV Passejada per Gràcia.

Va ser una magnífica passejada aèria on es va haver de suar la samarreta a les pujades.

La va planejar Miquel Fernández ajudat per Josep Portell. Van trobar els lligams necessaris per a fer passar els "caminadors" per una bona munió de parcs i jardins que es poden trobar des de la sortida: el passeig de Sant Joan, la Sagrada Família, Parc de les Aigües, el Guinardó, el Parc Güell (cantó de les Tres Creus), Creueta del Coll, el Putxet, Jardins del carrer Natzeret per acabar als Jardins de Can Brasó a la Vall d'Hebron.

Pujades i baixades. Fotografia d'Anna-Maria Portolés i Brasó

Tot aquest itinerari molt ben documentat i fotografiat, el varen confeccionar la Elsa Castella i Lázaro i el Guillem Martín i Brasó.

I per finalitzar, volem fer esment i agraïment a la dotzena i mitja de companys i companyes que varen ser en els controls de la Passejada.

A grans trets, aquesta va ser la matinal de la que varen arribar 377 dones i 381 homes, cobrint els 14 km., i on el primer en arribar al final de l'itinerari va ser una dona amb un temps (malgrat no ser una caminada competitiva) de 1 h 32'.

Rafel Saperas

d'esforç, tècnica i concentració per part de les persones disposades a efectuar l'ascensió.

Tota la via està molt ben indicada i equipada. Transcorre en un ambient sever i exigent. Des d'aquí recomanem l'ascensió, però si teniu problemes de vertigen, sobrepreu o concentració us aconsellem que opteu per la variant que eludeix el pont tibetà. Aquest pont té una llargada de 35 m i si fa una mica de vent pot semblar que tingui el doble (us ho juro, a mi em va semblar molt més del doble). El segon tram, més espectacular correspon a la superació d'un sostre mitjançant una barra metàl·lica clavada a la paret i una escala al final a través de la qual guanyem el sostre.

Urquiza-Olmo

Tant l'aproximació com el descens estan molt ben indicats amb marques de color blanc i vermell respectivament.

Si trieu efectuar l'ascensió a l'hivern, feu-la pel matí, i si la voleu fer a l'estiu, és millor fer-la per la tarda i no passareu tanta calor. Aquesta segona sortida l'efectuaren quatre components.

SORTIDA DE VETERANS DEL GEDE 2005

El diumenge 12 de juny es va celebrar la sortida anual de veterans del GEDE a la Regió d'Agulles de Montserrat amb la participació de 21 escaladors més acompanyants. En total érem més de 40 persones i ungos. S'ha de remarcar que d'aquests 21 escaladors, n'hi havia 3 de l'últim curset i un de l'any

passat. Ens vàrem trobar entre les 9 i les 9,30 h a Coll de Guiró per esmorzar i tot seguit ens distribuïrem per tal de dur a terme les següents ascensions:

Miranda de les Bohigues via Sílvia
La Màquina de Tren via aresta Brucs
La Bitlla via aresta Brucs
La Pelada via ràpel
El Sol Ponent via normal
Les Sabines via normal
La Portella petita via normal

Acabades les ascensions ens vàrem retrobar al remodelat pàrquing de Can Massana per dinar, canviar impressions, xerrar i riure. Aquest pàrquing amb bancs i taules pot esdevenir "Les Planes" en poc

temps, ja que mentre hi érem va arribar un autocar de francesos que ens va envair i es van dedicar a menjar i a fer concursos de veure qui escopia el pinyol de cirera més lluny. Tot plegat bastant denigrant.

En acabar de dinar, vàrem anar a fer el tradicional cigaló al Bruc, des d'on ens vam acomiadar fins a l'any vinent.

També cal remarcar que van venir veterans del GEDE des de Girona i Lleida on resideixen.

Des d'aquestes ratlles, donem les gràcies a tothom que va participar en la trobada i esperem que la de l'any vinent sigui encara més nombrosa i amb tant d'èxit com la d'enguany.

Martí Santamaria i Eduard Doria

AGENDA

JULIOL

2 i 3, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle sortides de mitja muntanya
Ruta pel Cadí-Moixeró
Coordinació: Carme Ballesta i Núria Colomar

2 i 3, dissabte i diumenge

GIE. Monogràfic d'iniciació al descens d'engorjats.
Serra de Guara - Osca
Coordinació: Xavier París

7, dijous a les 21.30 h

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
LES MUNTANYES PERSES I LA SEVA GENT
A càrrec de Marc Pérez, Mayte González i Pooyan Dadvand

16 i 17, dissabte i diumenge

GIE. Monogràfic d'iniciació al descens d'engorjats.
(1 dia) Sortida de barranc
Coordinació: Xavier París

30 i 31, dissabte i diumenge

GIE. Monogràfic d'iniciació al descens d'engorjats.
(1 dia) Sortida de barrancs
Coordinació: Xavier París

AGOST

Durant tot el mes d'agost Secretaria romandrà tancada per vacances

13, 14 i 15, dissabte, diumenge i dilluns

GIE. Sortida combinada d'espeleologia i barrancs a França
Bitet- Eaux Chaudes i barranc a decidir.
Coordinació: Xavier París

27 i 28, dissabte i diumenge

GIE.
(1 dia) Sortida de barrancs
Coordinació: Xavier París

SETEMBRE

3 i 4, dissabte i diumenge

GIE.
(1 dia) Cova d'en Salvi
Coordinació: Xavier París

17 i 18, dissabte i diumenge

Cursa de resistència en muntanya
MATAGALLS - MONTSERRAT

17 i 18, dissabte i diumenge

GIE. Sortida d'espeleologia a França
Coume d'Ournede
Coordinació: Xavier París

DIPLOMA

Com ja sabeu el nostre fons documental va ser dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya a Sant Cugat del Vallès, on queda a la nostra disposició, sempre que vulguem consultar-lo o estudiar-lo.

En reconeixement, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ens ha fet entrega d'un diploma, que reproduïm a continuació:

CULTURAL

UN MIRACLE DE SANT JORDI

Poca gent sabrien explicar què va fer Sant Jordi, ni per què se l'anomena Sant. És com un vell amic que encara viu entre nosaltres, malgrat que sigui mort des de fa uns mil set-cents anys. Abans de res cal veure què significa el nom de Jordi. És un mot grec que vol dir "el que treballa la terra", llaurador o pagès. També podem dir que va ser un màrtir.

Màrtir és un altre mot grec que significa testimoni, és a dir "la persona que compareix a declarar davant la justícia el que ha vist o sentit, que compareix a certificar la identitat d'algú, l'exactitud d'una declaració, etc. ".

Quan en els primers segles després de Crist els seus seguidors es negaven a adorar com un déu l'emperador de Roma, declaraven que l'únic Déu que podien adorar era Jesucrist. Aquest testimoniatge era castigat amb la pena de mort. Per això el sentit del mot màrtir l'estenem a tot el que dóna la vida pel que creu.

En general, les actes més pròximes a la mort del màrtir solen ser breus i resumides. En canvi, les que es van escriure al cap d'uns centenars d'anys se solien adornar amb fets meravellosos que volien expressar el valor que aquests homes i dones tenien per a la gent. No és que tots els fets fossin inventats, però sí que se n'afegien més del compte. Val la pena notar que entre els molts milers de màrtirs, només dos han estat venerats des de sempre per tots els cristians d'Orient i d'Occident, Sant Esteve i Sant Jordi.

Sobre la mort de sant Jordi s'han conservat moltes narracions, plenes de miracles i fets sorprenents. Jordi era fill d'un noble persa i d'una dama de Palestina, i va ser educat com a cristià fins que va arribar a l'edat d'entrar a l'exèrcit romà on va ser oficial.

Quan Dacià (o també Diaclecià) emperador dels perses, va disposar que els cristians fossin perseguits, Jordi va donar els seus béns als pobres i es va confessar cristià, refusant d'adorar els déus romans.

Començà així el seu llarg martiri fins a la seva mort. Després de ser torturat fou tancat a la presó i finalment decapitat. Tres servents van prendre el seu cos i el van enterrar a Lidda, a Palestina, la pàtria de la seva mare.

Es relaten diversos miracles del Sant: ressuscitar morts, fa caure les estàtues dels ídols guareix malalts. Existeixen narracions en totes les llengües d'aquell temps: llatí, grec,

àrab, copte i siríac. Per molt que siguin plenes de fantasia, aquestes biografies ens transmeten fets interessants: l'origen noble de Sant Jordi, el seu lloc d'origen i de martiri, el seu caràcter de cavaller, la seva influència en la seva època, la seva lluita contra el mal.

Catalunya sempre ha estat un lloc de trobament de pobles i possiblement Sant Jordi fou conegut a la nostra terra abans de la conquesta musulmana. Una vella tradició explica que quan el comte Borrell II va prendre Barcelona amb nou-cents homes, a finals del segle deu, Sant Jordi es va aparèixer per ajudar-lo. L'any 1032 l'abat Oliba va dedicar una capella a sant Jordi a l'església de Ripoll i els calendaris citen la festa el 23 d'abril.

La devoció a Sant Jordi, patró dels cavallers, va ser molt més popular entre els nobles que no pas entre el poble i per això a Catalunya hi ha poques ermites que li siguin dedicades.

Pere l'el Catòlic (1196–1213) nèt de Ramon Berenguer és qui va declarar Sant Jordi patró de Catalunya, abans que ho fos d'Anglaterra. I el seu fill Jaume I en la crònica que ell mateix va escriure sobre els fets del seu regnat relata el fet següent durant la conquesta de la ciutat de Mallorca: "Segons que ens contaren els sarraïns, primer veieren entrar a cavall un cavaller blanc, amb armes blanques i la nostra creença és que fos Sant Jordi, car que en històries trobem que en altres batalles de cristians i sarraïns hom l'ha vist altres vegades". És una història ben interessant perquè no són els cristians els que veuen Sant Jordi, eren els que podien estar-hi més predisposats, sinó els mateixos sarraïns... Alguna cosa fora del normal deuria passar aquell dia!

Dins les tradicions que parlen de Sant Jordi, hi ha la que situa la lluita del cavaller contra el drac a la vila tarragonina de Montblanc. En les antigues muralles de la ciutat hi ha un portal, conegut pel "portal de Sant Jordi" per on es diu que sortí la princesa a l'encontre del Drac.

La figura de Sant Jordi és avui un tema universal, patró dels cavallers, soldats, mariners, arquers. Els pagesos li demanaven que els donés bona collita de cereals, potser a partir del significat del seu nom. Poetes i escriptors s'hi ha inspirat. Shakespeare el cita en diverses obres. Però un dels llibres més coneguts és l'"Orlando Furioso" on els personatges centrals Ruggero i Angèlica, representen Sant Jordi i la princesa.

Ja que Sant Jordi tenia a bé presentar-se a ajudar Catalunya en diferents trifulgues de la història, potser li podríem demanar ara que es presentés a posar una mica d'ordre al nostre país i que per fi puguem tenir el futur que ens pertoca.

Maria Dolors Lázaro Palau.

Bibliografia : *El cavaller Sant Jordi* (Francesc Bofill i Salvador Serra)

molt interessant: estalactites, estalagmites, colades, banderes, tant de bo durin per sempre i les constants visites no la malmetin gaire. Un cop feta la visita, vam iniciar la baixada amb la tècnica de doble corda recuperable i vam deixar la corda que ja hi havia instal·lada. Durant el ràpel de baixada, vam poder comprovar el material que encara queda a la paret per fer la gran escalada artificial que permet accedir a la sala; és un autèntic museu de l'escalada artificial dels anys 70: tacs de fusta, baguetes, burins rovellats, pitons ... Quina nostàlgia.

El GIE a la galeria Sardi

Un cop de nou tots a la sala, vam iniciar la pujada cap a la sortida sense entrebancs.

En conjunt, una sortida prou interessant pel fet d'haver pogut visitar una galeria durant molt temps pràcticament inaccessible i d'una gran bellesa.

Des d'aquí agraeixo a Pere Palà i Salvador Vives de la SIS de Terrassa i membres actius d'aquelles exploracions per la seva col·laboració alhora d'explicar la història de la descoberta de la galeria Sardi.

Xavier París.

Totes les fotos són del Jorge Esteban.

Es comunica a tothom que el GIE durà a terme un **monogràfic d'iniciació al descens d'engorjats-barrancs** el proper cap de setmana 2 i 3 de juliol.

El lloc serà la serra de Guara a Osca i es faran barrancs adients per a aprendre les tècniques per practicar aquesta modalitat.

Especificacions (per raons de seguretat):
- S'HA D'ESTAR FEDERAT en una modalitat que compregui descens d'engorjats.
Si algú no ho està, se'l pot federar amb una modalitat especial de cap de setmana (Federació Catalana d'Espeleologia) que val 11 euros. Si algú s'ha de federar, s'ha de comunicar abans del dimarts 21.
- Imprescindible saber nedar.
- No tenir vertigen, la por a les alçades és incompatible amb aquesta activitat.
- Qui s'apunti, ha de portar un rapelador tipus "8".

No és una sortida perquè s'hi apunti qui vulgui per gaudir d'un cap de setmana a Barranquilàndia. És un minicurs, el GIE controlarà l'assistència de la gent. No podem ser molta, molta gent ja que els accessos als barrancs de Guara estan controlats perquè no n'hi entri massa de cop. El nombre de places per apuntar-s'hi és limitat i s'assignaran per ordre d'inscripció.

Qui S'APUNTI SEGUR, que faci arribar el seu nom, adreça electrònica i telèfon al correu: gie@ya.com GIE (Grup d'investigacions Espeleològiques)

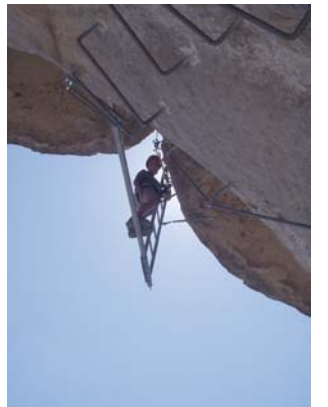

G E D E

MONOGRÀFIC DE VIES FERRADES

El passat 1 de maig va començar el monogràfic de vies ferrades que va portar a terme el GEDE. La regió escollida per la primera sortida va ser la zona de Montrebei. S'efectuaren dues ascensions, la primera a la via ferrada de l'ermita de la Pertusa, que com a inauguració del monogràfic i presa de contacte va ser molt interessant, ja que no és massa difícil, és molt àeria en algun tram i no exigeix massa esforç. Abans de començar es van donar unes nocions bàsiques de progressió i assegurança en les vies ferrades. És una via assequible per a tothom qui vulgui introduir-se en el món de les vies ferrades.

Baumes Corcades- sostre

Baumes Corcades-pont tibetà

Aquesta primera sortida l'efectuàrem dotze components que vam esgotar les existències de begudes al bar del poble de Corçà, ja que feia un calor insuportable.

El diumenge 8 de maig, vàrem fer la segona sortida del monogràfic de vies ferrades. Aquest cop la via va ser la de les Baumes Corcades a la zona de Centelles. És una via molt ben muntada i assegurada, espectacular i amb una gran exigència

La Pertusa

GALERIA SARDI Exploració d'una galeria molt anys inexplorada.

El passat dissabte dia 30 d'abril el GIE va dur a terme l'exploració a l'Avenc del Llest, una cavitat molt emblemàtica del massís de Sant Llorenç de Munt i l'Obac, que si bé no té molta profunditat (-54m), compta amb la sala subterrània més gran del massís. En aquesta gran sala subterrània si han fet trobades, aplecs i fins i tot una jornada castellera dels minyons de Terrassa que varen arribar a fer-hi un castell. Dins d'aquesta gran sala, al sostre i a uns 15 metres del terra, existeix una obertura que dóna pas a la que sens dubte és la galeria més bonica de la cavitat, la Galeria Sardi, una sala allargada plena de boniques formacions, tant estalactites com estalagmites, i a la qual per a accedir-hi s'ha de fer una gran escalada artificial fins a l'esmentada obertura del sostre. Aquest difícil accés ha mantingut a la galeria en molt bon estat ja que durant molts anys aquesta no va ser visitada, en tot cas, sols per algun grup molt ocasional que va fer l'escalada artificial de la sala per a explorar-la.

Però des de fa poc més d'un any, algun grup va instal·lar una corda fixa que penja del sostre a la gran sala i això ha permès a qui vulgui, accedir fàcilment a la galeria i gaudir de la seva gran bellesa. Esperem que això no malmeti encara més les trencadisses que ja es poden observar, fruit de visites descuidades i amb poca cura per a la conservació de les formacions subterrànies.

Instal·lant la cavitat

Davallant el primer pou.

El nom de la galeria té la següent història. La Secció d'Investigacions Subterrànies (SIS) del Centre Excursionista de Terrassa que és qui la va descobrir, anava fent regularment visites a aquesta cavitat sobretot en els cursets d'iniciació a l'espeleologia. Un dels monitors, Enric Prat i Balaguer àlies el "Sardi" com el coneixien els companys, principal fundador de la SIS, ja havia fet notar al grup molts cops que al sostre de la sala i a uns 15 metres d'alçada hi havia un forat que semblava tenir possibilitats. Les seves observacions finalment varen ser escoltades i el maig de 1971, una parella d'escaladors,

Salvador Mesalles i Joan Camí, van fer l'escalada artificial utilitzant tot el que podien, ja que fins i tot havien de clavar estakes de ferro al fang, tota una proesa. Tots dos varen comunicar la troballa d'una galeria de gran bellesa en el forat tant esmentat per Enric Prat, en "Sardi", i varen decidir de posar-li a la galeria descoberta el nom de "Galeria Sardi". L'Enric, en Sardi, per aquell temps estava fent el servei militar a Mallorca des del mes de gener. Esmentar que la descoberta va tenir un cert nom i a la tercera pujada, fins i tot va accedir a la galeria un equip de filmació de Terrassa per a fer-ne un reportatge.

Moment de relax a la gran sala

Així doncs, el passat dia 30 d'abril vam decidir d'anar a l'Avenc del Llest precisament per a intentar accedir a aquest galeria suspesa al sostre que fa tant de temps que volíem explorar. Per accedir a la gran sala s'ha de davallar un pou d'uns 14 metres que el vam davallar instal·lant des de la boca per una nova via que no havien fet mai. La boca d'entrada, totalment allargada com una gran esquadra, la vam instal·lar per un lateral i mitjançant tres fraccionaments de corda, vam arribar al fons del primer pou. De la base del pou cal caminar uns metres per una galeria fins arribar a la porta de ferro que anys enrere, tallava el pas a les visites per tal de conservar intacte aquesta bonica cavitat. Passats aquesta reixa que sempre està oberta, s'accedeix de sobte a la gran sala subterrània de l'avenc, la més gran del massís a la qual s'accedeix per la part més alta. Aquesta fa un pendent fins a l'altra part on hi ha el punt més baix i la continuació al fons de l'avenc a -59 m. També en aquest punt és on trobarem la corda que penja de l'entrada a la galeria Sardi. Un cop a la sala, temíem que la corda ja no hi fos però vam poder comprovar gratament que sí, que encara hi era, i vam iniciar la pujada. El primer va pujar per la corda fixa instal·lada i que està en molt mal estat i un cop dalt, va instal·lar-ne una de nova perquè pugés la resta del grup. Un cop tots a dalt, vam poder contemplar la preciosa galeria, plena de formacions per a totes bandes, molt i

Pujant a la galeria Sardi

Galeria Sardi

Galeria Sardi: les formacions són d'una gran bellesa

CICLE D'AUDIOVISUALS JOSEP BUCH I PARERA

Impressionants parets americanes i paisatges inabastables al Nepal

El dijous 12 de maig, en **Xavi Sánchez**, un gran escalador del club, ens va presentar els seus dos viatges a la zona oest de Nordamèrica per a escalar. L'audiovisual va consistir en diapositives en format de presentació i dos vídeos gravats dalt de les parets.

Després d'uns dies de preparació a les agulles de Montserrat, en Xavi i el seu company de cordada, en Pelut, van marxar cap al continent americà. Durant els dos estius que van

ser per allà, van provar les parets més difícils dels parcs naturals que van visitar: des del Yosemite amb el seu Gran Capità fins a Zion. Fins i tot els locals se'n meravellaven!!!! Tant per la tècnica com per la calor de fins a 40 °C que eren capaços de resistir a les parets!!!! I això sí, sense perdre mai l'humor de l'escalador.

També, en Xavi ens va explicar el material que demanen aquest tipus d'escalades: dos petates

de 30 kg cada un, garrafes d'aigua per a sobreviure a la paret, centenars de mosquetons, cordes, l'"hamaca" per a dormir i... l'oset de peluix per a riure a les nits tot fent conya.

Les organitzadores i els ponents. Fotografia de Jordi Pi

El dijous 2 de juny, na **Mireia Turell**, na **Pili Justo** i en **Xavi Aymar** ens van explicar les seves vacances al Nepal el passat any 2004. Els ponents anaven molt ben ambientats per l'ocasió: vestits típics nepalesos i samarretes del trekking. A més a més, ens van servir te verd i pastes per a que tots els nostres sentits es trobessin com al Nepal. L'audiovisual presentà primer imatges del trekking al voltant de la zona de l'Everest. Es veia que era una ruta no gaire freqüentada, però amb un paisatge impressionant. Després d'uns dies de ruta i d'acclimatació, les noies van marxar a fer turisme a l'Índia, mentres que en Xavi i dos companys més van marxar a fer alpinisme al Cho Oyu. Imatges del Taj Majal s'intercalaven amb fotos dels camps d'acclimatació i del cim del Cho Oyu.

Les coordinadores volem agrair especialment als ponents i a tota la gent que hi assistíu. Entre tots, estem convertint el Cicle Buch i Parera en un bon lloc de trobada. Per a concloure, només dir-vos que els propers audiovisuals són el 7 de juliol "Les muntanyes perses i la

seva gent" a càrrec d'en Marc Pérez, na Mayte González i Pooyan Dadvand, que ens introduiran a l'excursionisme i a la cultura de l'Iran. Després de l'estiu, ens tornem a retrobar el 29 de setembre amb un audiovisual sobre els GRs realitzats per la gent del club a càrrec de Roger Llosas.

Com sempre, ja ho sabeu, si voleu col·laborar ens ho podeu fer saber directament o per email (audiovisualsceg@cegracia.com).

Laura Puig i Íngrid Vives

CICLE DE SORTIDES DE MITJA MUNTANYA EL MONTSANT

(5 i 6 de març de 2005)

Participants: Joan Centelles, Núria Ferrer, Maribel Herrero, Xavier Lladó, Anna Lon, Sergi Recacha, Pere Sureda, Antoni

Pardinilla.

El dia ventós ja ens acull al Palau Reial de la Diagonal, tot un presagi del que ens espera pel cap de setmana a la zona sud de Catalunya. Un cop sortim de l'autopista i passat Reus ens endinsem en direcció al Priorat, entre vinyes, camps d'avellaners i neu als marge obacs de la carretera, la primera parada la fem a Cornudella de Montsant, poblet acollidor i no gaire gran on per sorpresa constatem que un cafè amb llet és més car que a la Finestra (això ens passa per tenir aspecte de passavolants).

Amb uns pocs quilòmetres més arribem a Albarca, llogarret on trobem el nostre refugi i unes poques cases, al peu de l'extrem oriental de la Serra del Montsant, des d'aquí iniciarem les nostres excursions.

La Mari Luz guarda del refugi, ens acull amablement i ens convida a instal·lar-nos, després de deixar els sacs a les lliteres i agafar les motxilles d'atac amb allò imprescindible (el dinar), ens endinsem a la Serra pel Camí de la Llisera, que forma part del GR 174, tot planejant a mitja alçada de la cara sud del massís.

Arribem a l'Ermita de Sant Joan del Codolar, és l'única ermita habitada del Montsant, en ella hi viu una ermitana que ens saluda des de darrera la finestra només arribar, en aquest indret hi ha font i una zona d'esbarjo amb taules i barbacoes però afortunadament avui ningú s'hi ha apropiat, el vent no hi convida, amagats entre grans blocs de roca al darrera de l'ermita dinem. Quan estem acabant l'ermitana surt a veure'ns i a xerrar una estona, la soledat del lloc convida a aprofitar qualsevol ocasió per petar la xerrada amb la gent que s'hi apropa. És una gran coneixedora del massís dels seus racons més amagats i camins menys transitats, li expliquem les nostres intencions i ens deixem aconsellar per la seva saviesa d'anys de viure entre aquelles pedres.

Segon esglaó

Finalment no ens podem resistir a la seva invitació (ni a la nostra curiositat) i acceptem d'entrar a l'ermita a prendre un cafè i un té de la bellesa pels mes joves, tot això acompanyat d'un relat de les activitats sorprenents d'una dona que viu sola, sense cotxe, telèfon ni corrent elèctric en una petita ermita entre aquelles muntanyes. Ens explica coses sobre com la sortida del sol que entra per la única finestra li marca l'hora del dia, o quan a l'estiu per fugir de la calor va adormir al ras muntanya amunt tot contemplant els estels, també ens parla de les herbes remeieres que recull i que fa servir un cop seques per fer punts de llibre, postals de Nadal o invitacions de comunió o casament que

ven per encàrrec i li són el mitjà de guanyar-se la vida, així i tot ens diu que està estudiant hispàniques a la UNED, per allò de mantenir despert el cervell, baixant cada setmana al poble a connectar-se a internet a seguir les classes.

Aquest dinar s'ha allargat molt més del que teníem previst, i hem d'acomiarar-nos de l'ermitana i el seu acolliment, tornem al nostre camí que aquest com puja fort cap al Grau dels Tres Esglaons, pugem en direcció nord per un corriol que segueix el Barranc de Sant Joan, passem algun bloc de pedra caigut sobre el camí fins a trobar el primer dels tres passos equipats amb graons de ferro, gens difícil de superar però amb l'al·licient de fer una ruta diferent i divertida. Tot seguit arribem el segon i el tercer graons que ens permeten superar el vertical cingle de Sant Joan i arribar al punt més alt de tota la Serra, la Roca Corbatera de 1.163 m d'on després de la foto de rigor, el vent ens fa fugir ràpidament.

Roca Corbatera 1.163 m

La baixada cap a Albarca la fem pel Grau Gran, trepitjant la neu que encara queda de les darreres nevades de pocs dies abans. Quan arribem al refugi s'agraeix l'escalfor que dóna la llar de foc, i no ens hi pensem gaire d'aprofitar-la per seure al seu voltant i, tot formant equips per parelles endinsar-nos en una partida de scrabble amb polèmica inclosa (consulteu les paraules annex i abraciu).

Després arriba el sopar de la Mari Luz, crema de verdures i formatge, amanida i estofat de vedella i per arrodonir-ho xocolata desfeta. Amb tot això a la panxa i després d'una estoneta davant del foc, ha arribat l'hora d'anar a dormir.

Quan ens llevem ja sentim l'olor del cafè i tot i que a algú li costa d'espavilar-se, finalment esmorzem i ens posem en marxa cap al nostre objectiu d'avui, el Toll de l'Ou. Entrem a la Serra pel mateix lloc on vam sortir-ne ahir, però tot seguit agafem la direcció oposada, avui en recorrerem la cara nord, sempre a mitja alçada sobre la cinglera i amb magnífiques vistes sobre el poble d'Ulldemolins, la plana de Lleida i els Pirineus.

La primera parada la fem a l'ermita de la Mare de Déu del Montsant, tancada però amb bon aspecte exterior, fotos i consulta als mapes per si podem reconèixer l'extens paisatge. Tot seguit el camí de la cinglera, penjat i envoltat d'un bonic alzar, a les parets hi veiem balmes amb clars rastres de que les cabres hi ha passat la nit, les petjades a la neu així ens ho confirmen.

Aquest camí forma part del GR 174 que està molt ben senyalitzat, passades un parell d'hores arribem al Portell del Peret, que hem de grimpar per arribar tot seguit a la Punta del Peret i un cop passat el Collet del Parral arribar al segon punt de parada important de la jornada, el Pi de la Carbasseta, impressionant arbre amb la capçada castigada pel vent que sol bufar de sud a nord i que ha modelat les seves branques. Aquí fem un segon esmorzar, necessari per continuar caminant ja que ara vindrà la baixada fins el fons del barranc i després una forta pujada, cal agafar forces.

La baixada és ràpida però cal estar atents, hi ha alguns punts amb gel en els que no convé relliscar, val la pena

AGRUPAMENT PERE ROSSELLÓ

30 ANYS, 30 CIMS

Enguany Escoltes Catalans fa 30 anys de la seva fundació, i per celebrar-ho s'estan organitzant molts actes i moltes activitats. Una d'elles ha estat els dies 7 i 8 de maig, en què es va pujar a 30 cims de Catalunya. Hi van participar tots els agrupaments de tot el territori català, així com antics escoltes, pares i mares dels agrupaments i gent amiga del moviment escolta. Els pares i mares de l'Agrupament Escolta Pere Roselló del Club Excursionista de Gràcia també van participar-hi pujant al cim de les Agudes.

El dia es va presentar molt bo i amb sol i hi va haver molta animació mentre s'anava pujant. Un cop al cim, es va fer la foto de rigor, en la qual els pares mostren un cartell amb una paraula amb la qual es farà un mural que, amb el

conjunt de les fotos de tots els 30 cims, es compondrà una frase al·lusiva a la diada. Pel cim, hi varen passar unes 50 persones. La pujada es va fer via Turó de l'Home, i la baixada uns la varen fer pel mateix lloc de la pujada i d'altres pel sender que travessa el bosc fins al convent.

Al final de la tarda i pels mòbils, anaven arribant missatges de tots els cims conquerits. Van arribar a fer-se els 30 cims, amb la qual cosa s'havia aconseguit la fita desitjada.

M. Rosa Cama i Colomé

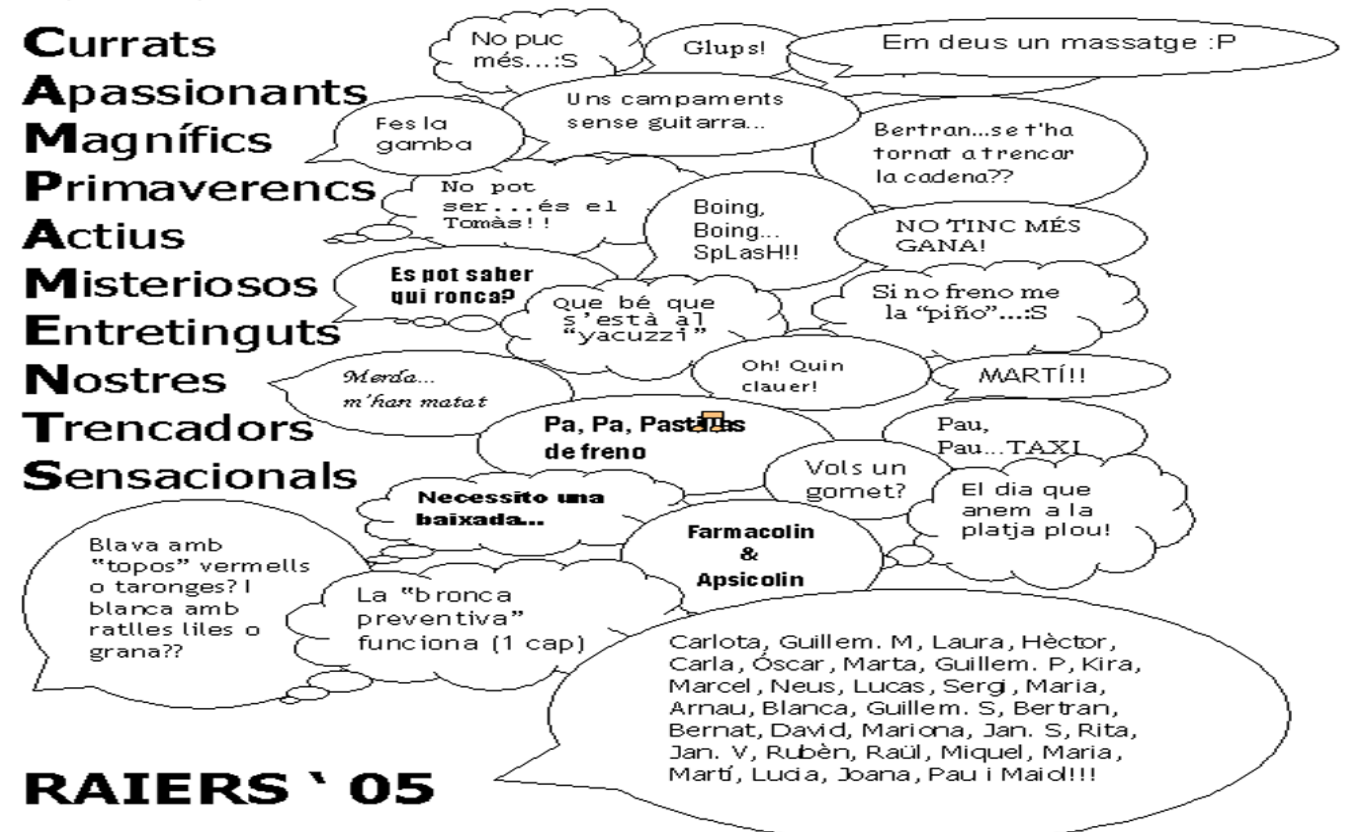
Com cada any, a les vacances de primavera l'agrupament Pere Roselló organitza els seus campaments per unitats. La nostra unitat, que es raiers (de 12 a 15 anys) hem fet una ruta en bici des d'Olot fins a Sant Feliu de Guíxols i hem tornat a Girona. Han estat uns campaments diferents perquè no anàvem amb motxilla, si no amb alforges!! Fèiem uns 30 Km. al dia així teníem les tardes lliures per fer activitats. Els caps hem gaudit molt i els raiers i raieres ara mateix us ho expliquen.

Divertits, Cansats, Mòbils, Rars, Marxosos, Emocionants, Accidentosos, Alliberadors, Curts, Carinyosos, Luxosos, Barats, Amorosos, Abundants, Innovadors, Apassionats, Intensos, Distesos, Esforçats, Intims, Descobridors, Felços, Esbojarrats, Reflexius, Esportius, Actius...GeNiaLs!!

Aquests són només, alguns dels adjectius que entre tots hem posat sobre els campaments...i és que no són pas fàcils de definir. Cada moment és diferent.

Currats
Apassionants
Magnífics
Primaverencs
Actius
Misteriosos
Entretinguts
Nostres
Trencadors
Sensacionals

RAIERS ' 05

vistes i de l'esmorzar (a base de llonganissa, formatge i altres especialitats locals, res de galetes energètiques!).

10 minutets després iniciem el descens. I quin descens! El sol ha transformat la mida justa de neu, ni dura, ni tova. La pala és sostinguda al principi i després va baixant per pendents més suaus. Aquesta pala només té un problema, està travessada per una franja rocosa que només permet un pas estret que cal saber trobar. Per sort el trobem aviat i seguim avall, avall fins entrar al bosc. Al bosc, la neu és encara dura però permet baixar bé. Esquivem algun pi que intenta posar-se al mig i arribem ràpidament al cotxe.

En resum, un cim ràpid, agradable i amb un descens excel·lent. Permet complementar-lo amb altres ascensions a la zona.

La vista del cim, ens permet veure que l'ascensió al Serrera està encara en condicions. De fet, dos companys el van pujar el dia següent i ens confirmaren que hi havia neu, per bé que molt dura a dalt de tot.

Bones traces des d'Andorra!

David Hidalgo

RATERA - SABOREDO

Després de dormir a Casarilh, agafem els cotxes fins Banhs de Tredós, on carreguem els esquís fins a la cabana d'Aigües Tortes, a uns 1.800 m. Allà ens posem els esquís i anem foquejant pel pendent suau que creua la zona dels llacs, fins que ens enfilem cap al port de Ratera de Colomers i voltem el cim per atacar-lo per la pala sud-est.

La neu massa primavera no ens deixa gaudir plenament de la pala del cim. Però un cop girem cap al nord per anar al refugi Saboredó, en trobem uns descensos suaus amb neu primavera prou bona.

Per la tarda, posem al sol tot esperant la resta de companys que se'ns afegiran al vespre, i esperant el sopar molt complet que ens oferirà el Julián, el guarda del refugi. Per la nit serem 21 'ceguesquiadors' + 3 esquiadors francesos + el guarda: ja no hi cap ningú més en aquest petit refugi.

L'endemà ens llevem aviat, tot sabent que un grup de 21 esquiadors costa de moure. Creuem el Lac Glaçat i enfilem cap al coll d'Amitges. És millor camí, si en lloc d'arribar al coll, ataquem la pala que queda a la seva dreta.

Des d'allà fins al cim sense treure'ns els esquís, excepte els metres finals.

Fem el descens seguint el mateix itinerari fins al Lac Glaçat, però un cop allà ens desviem seguint el curs natural de l'aigua, que ens porta a una canal estreta però que l'estat de la neu permet afrontar sense excessius problemes.

Un cop agrupats al refugi Saboredó, seguim el descens de la vall. Fins al refugi hem tingut neu primavera que ens ha permès de gaudir dels descensos. A partir del refugi, l'estat de la neu no és tan bo, tot i que no arriba a estar podrida del tot. Ens traiem els esquís al Pònt de Lòcampo, i seguim una estona a peu fins al lloc on els companys que van pujar dissabte al vespre, havien deixat els cotxes.

DISSABTE:

Banhs de Tredós - Tuc de Ratera - refugi Saboredó
Participants: Carles, Jaume, Berta, Marina, Neus, Sergi X., Pilarín, Joan Manel, David T., Aureli i Roger.
Desnivell: +1.200 / -700 m
Neu: dura a primeres hores, però es transforma ràpidament.
Esquís a partir de 1.800 m
Dificultat: ** excepte la pala S4 del cim

DIUMENGE:

Refugi Saboredó - Tuc de Saboredó - refugi Saboredó - Pònt de Lòcampo
Participants: Carles, Jaume, Berta, Marina, Neus, Sergi X., Pilarín, Joan Manel, David T., Aureli, Sergi B., Ricard, Pili V., Peter, Kristin, Eduardo, Tomàs, Georgina, Santi, Gemma i Roger.
Desnivell: +800 / -1.500 m
Neu: dura a primeres hores, però es transforma ràpidament.
Esquís fins a 1.700 m
Dificultat: **. L'estreta canal a la sortida del Lac Glaçat pot ser complicada en funció de l'estat de la neu.

Roger Llorens

NOTA: Han quedat algunes piades al "calaix" pel proper butlletí per manca de temps i espai...

fil
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
http://www.filnet.es/2c/nus
e-mail: nus@filnet.es

aturar-se en alguns llocs per admirar les curioses formes de les roques que tenim adreta i esquerra. Arribem al fons del barranc el Toll de l'Ou, habitualment és una cascada de gran bellesa que en anys freds està glaçada, però ja estàvem advertits, aquest any ha plogut molt poc i l'aigua escasseja, per tant no hi ha cabdal en el Barranc dels Pèlags, només hi trobem uns quants bassals glaçats i el llit del riu ben sec.

Pi de la Carabasseta

Aviat emprenem la pujada, i arriba el punt on decidim sortir del camí senyalitzat i seguir el consell que ahir ens va donar l'ermitana ens desviem pels Grauts del Mateva. Les curtes i divertides grimpades ens porten a la part superior de la cinglera, i canviem el camí tancat del bosc per un camí obert amb bon domini sobre els barrancs que ens envolten.

La pujada es fa llarga però per fi arribem a la Serra Major, on canviarem de direcció per encaminar-nos altre cop en direcció est i anar de retorn al punt de sortida. Aquí ens sorprèn el fort vent que venint del sud bufa de ple sobre aquest camí carener.

Els núvols que al matí eren insignificants han anat creixent, ja veiem con Descarreguen sobre el mar i no tenim gaire clar que arribem al refugi sense mullar-nos. Ja és hora de dinar i la panxa ho demana, baixem a una cota inferior per arrecerar-nos del vent i les carmanyoles i entrepans es posen en funcionament.

Superat el Grau dels Tres Esglaons

Al solet s'hi està prou bé, però hem de deixar la mandra i posar-nos en marxa, encara ens queda una hora llarga fins a Albarca i després tornar fins a casa. Durant el camí de tornada no deixem d'estar acompanyats pel vent fins que arribem al refugi on un canvi de roba i una infusió de farigola autòctona ens refà, una darrera estona de xerrada al voltant de la gran taula de fusta del menjador i cap als cotxes, hem gaudit d'aquesta muntanya propera i desconeguda, hi tornarem.

Antoni Pardinilla

Ruta de tres dies pel massís de Cotiella 14-15-16 de maig de 2005

Els motius per passar alguns dies en el massís de Cotiella (Osca) van ser gairebé els mateixos que van conduir el Comte Henry Russell fa 140 anys. La situació geogràfica aïllada, al sud de l'eix transversal dels Pirineus, i la seva alçada, quasi 3.000 m, fan que aquesta muntanya es vegi per tot arreu quan passes per la part baixa d'Osca. A més a més de la seva omnipresència, la serralada té una irresistible atracció pel

fet que és tan pelada. Des de lluny ja sembla que no creix ni un bri d'herba en els seus vessants. La poca precipitació que cau al massís i la seva formació calcària són els principals factors d'aquesta manca de vegetació. Una muntanya desèrtica amb un potencial de bones vistes. Poca gent visita aquestes muntanyes, probablement perquè n'hi ha d'altres properes amb més fama, com el Mont Perdut, el Posets i les Muntanyes Maleïdes, i potser també, perquè no hi ha refugis guardats.

El dissabte 14 de maig vam agafar el cotxe, la Nivalis, a Barcelona per arribar al migdia als boscos de pins situats una mica més amunt del poble Barbaruens. Volíem passar els pròxims tres dies en el massís per veure el circ d'Armeña, per pujar la Cotiella i per estar en plena natura sense trobar-hi molta gent. Amb les motxilles plenes de menjar per 3 dies, sacs de dormir i fundes de bivac, piolets, grampons i aigua, vam començar a pujar per un camí que des del principi tenia molt pendent. Com que no estàvem segurs de si podíem trobar aigua potable en la ruta, cadascú portava uns quants litres a coll. Les motxilles pesaven. Al final vam trobar fonts amb bona aigua al costat dels refugis lliures d'Armeña i Santa Isabel, on vam dormir la primera i segona nit, respectivament. Fora d'aquestes fonts no hi havia altres punts d'aigua. A més de la manca d'aigua en el camí, faltaven camins indicats. De tant en tant, trobem alguna fita, però no existeix cap camí traçat i, menys encara, quan hem deixat els boscos de pins i entrem en el món de pedra i roca. Pels voltants del refugi lliure d'Armeña (1.860m) hi ha alguns prats alpins. Com que els refugis lliures tenen la fama de no estar gaire ben conservats, és a dir, bruts, ja havíem decidit passar la nit sobre un d'aquests prats, sota les parets impactants i precioses de l'Espouy i les Coronas, gaudint de les estrelles, dels satèl·lits i del Barça campió de la lliga.

Circ d'Armeña amb la Cotiella al fons

El dia següent començàvem d'hora pujant la Cotiella. La ruta travessava l'immens circ d'Armeña. "...un mar solidificat enmig d'una tempesta, amb onades agudes i llargues, on algunes d'elles superen els 100 metres", com deia Henry Russell. Tenia raó. Després d'haver passat bona part de les seves ones de pedres i roques soltes, vam tocar la primera neu cap al voltant dels 2.500 m. Com que ja no feia molt de fred, la neu començava a estar pastosa a les capes superiors i, de tant en tant, ens enfonsàvem fins als genolls. Armats amb grampons i piolets vam pujar la dreta canal fins a uns 50 m sota la collada de Cotiella. En l'última part, la neu havia desaparegut i donava lloc a roca amb pedres soltes. Grimpant, amb passos d'escalada del grau II, vam arribar a la Collada (2.650 m) des d'on s'obria una vista magnífica sobre les planes cap al sud i les crestes als costats.

Des de la Collada de la Cotiella hi havia dues opcions, segons les ressenyes, per coronar la Cotiella. Directament per la cresta, cap al nord per pedres amb un fort pendent (II), i per unes bones cornises a dalt, o bé, flanquejar per sota la Cotiella cap a l'oest fins a la Colladeta (2.700 m) i, des d'allà, pujar fàcilment fins al cim. Vam optar per la segona opció, ja que semblava menys arriscada. No cal però menysprear, el fort pendent de la cara sud de la Cotiella, amb neu i pedres soltes, i la pesada motxilla a

l'esquena, que resultà ser un flanqueig bastant penós. Dubtàvem si no havíem de baixar fins al peu del pendent per remuntar-lo després, fins a la Colladeta. Com que ja estàvem a mig camí del coll, una baixada o qualsevol altre moviment que no era en direcció oest i horitzontal, seria allargar l'avançament per aquest món de neu i pedres caients. Vam continuar a poc a poc i aviat arribàvem sota les cornises que decoraven el coll. Des de lluny semblava que no hi havia cap obstacle, però a prop ens adonàvem que havíem de passar d'una forma o altra aquestes cornises, que tenien una pinta (per sort) d'estar molt dèbils. Amb el piolet com a pala, les vam fer fora fins que trobàrem neu prou forta i una inclinació adequada per poder pujar fins a la veritable Colladeta. Després d'haver agafat una mica d'aire i de discutir el penós camí fins ara, la pujada fins a la Cotiella no era res més que una ziga-zaga en direcció NE fins que ja no quedava res més per pujar. Els pocs núvols del matí havien pujat també una mica, de manera que teníem una vista molt bonica cap als Pirineus al nord (des del Mont Perdut, Bachimala, Posets, fins a les Maleïdes) i al sud (des del Turbó fins a la Peña Montañesa). No feia gens de fred i tampoc no hi havia vent. Podíem gaudir de les vistes mentre dinàvem amb tranquil·litat.

Pel descens, havíem prèviament decidit de baixar fins a l'Ereta de les Bruxas al SO, per després pujar, cap al N, la Collada de Ribereta i baixar per la vall de Lavasar fins al refugi lliure amb el mateix nom. Com les previsions del temps donaven ruixats, etcètera, per la nit, volíem estar a prop d'un refugi. La baixada fins al peu de la Collada de Ribereta va ser igual que la pujada fins a la Cotiella del matí. Mentre buscàvem la ruta més segura i directa cap a baix, ens enfonsàvem fins als genolls i, de vegades, fins a la cintura.

Més a baix hi havia un altre cop un mar de roques i pedres sense indicacions de cap camí. L'Ereta de les Bruxas és un veritable desert, on només hi ha pedres. En aquest immens altiplà amb pics i parets verticals al voltant, es rep la sensació d'estar en un món mort i abandonat. És quan els detalls petits valen més. Hi ha flors molt boniques i potser un o dos pins negres, però res més que pedres i neu. No hi havia vent, ni feia fred. Només nosaltres dos. Fins a pujar la Cotiella havíem topat amb quatre joves mal preparats, que no van pujar més que fins a la canal de sota la Collada de la Cotiella, l'altre vall. Després vam estar en tot moment sols. Fins ara, aquesta solitud ens havia donat pau i tranquil·litat. No van ser aquestes les principals raons per venir al massís de Cotiella? Ara, en l'Ereta de les Bruxas, quan vam arribar al peu de la paret que havia de donar pas a la Collada de Ribereta, aquesta solitud, aquesta absència de vida, ens pesava encara més que les motxilles. Al davant teníem una paret de 200 m sense cap indicació, ni visible possibilitat de pujada. El primer pensament, va ser que ens havíem equivocat de paret, i potser el camí era per un altre lloc. Però, el terreny presentava la mateixa verticalitat arreu, a la dreta igual que a l'esquerra. Encara que el nostre mapa era de 1:50.000, des de lluny havíem confirmat la ruta dibuixada en el mapa amb la brúixola. Havia de ser per aquí. A més a més, hi existia un pas per esquí de muntanya! Almenys, en una ressenya del Vertex es donava aquesta

Cotiella (2912 m) amb Bachimala i Posets al fons

opció! Nosaltres no hi veiem cap pas i només ens venia la idea de que era una bogeria moure's per aquesta paret sense cordes d'escalada. Cansats per l'esforç que havíem fet fins ara i per la frustració de no trobar la lògica per poder pujar la paret, ens desanimàvem. Com que les previsions del temps no eren gaire bones, no volíem quedar-nos aquí, atrapats en aquest altiplà a 2.400 m. El temps havia de canviar i volíem passar la nit en un lloc més segur i més ben comunicat. Tampoc no volíem tornar pel mateix camí que havíem seguit fins ara. Un altre cop amb neu fins els genolls i tornar a fer el flanqueig no era per a nosaltres una opció. L'única alternativa raonable era buscar el refugi lliure de Santa Isabel (1.560 m) a l'extrem NO del massís de Cotiella.

El mapa i el terreny indicaven que aquesta ruta no ens donaria massa sorpreses. Hi havia només una forta baixada fins al refugi des de l'Entremón. Havíem llegit que des d'aquesta banda pujaven els ramats des de Saravillo als prats de l'Entremón eals estius. Si una vaca pot passar per allà, per a uns excursionistes amb motxilles aquest camí no havia de suposar cap problema. I així va ser. Després de passar l'altiplà en direcció ONO, vam baixar sense problemes fins al refugi. Només el fet d'haver decidit seguir aquesta ruta ja ens aixecava els ànims. Vam gaudir del paisatge i de les vistes. També la forta baixada de 600 metres fins al refugi va ser agradable. Després d'11 hores d'excursió arribàvem al refugi. Quina sort teníem: hi havia una font amb aigua i un refugi molt net. El refugi de Santa Isabel està situat en un prat envoltat amb boscos de pi roig, amb vistes sobre les parets d'Entremón, la Peña Montañesa i la Punta Llerga. És petit, però com l'interior està pintat de blanc (i la gent no l'ha embrutat, encara) dóna una sensació de ser més gran i acollidor. A més a més, vam estar sols. Un lloc molt agradable. Després d'haver sopat entaulats, vam anar a dormir d'hora per recuperar forces per a l'endemà.

Vam aixecar-nos d'hora en el tercer i últim dia del nostre *'trekking'* pel massís de Cotiella. El canvi de ruta d'ahir ens va causar que avui havíem de caminar molt més del previst per arribar un altre cop al lloc on havíem aparcat la *Nivalis* dos dies abans. Sabíem que seria un dia llarg. Finalment, durant la nit, no hi havia hagut ni tempestes ni els ruixats anunciats, i, a primera hora del matí, el cel estava quasi serè, però a dalt dels cims es formaven cúmul·s. Si la sort ens acompanyava potser no tindríem mal temps, o almenys fins després de la Colladeta de l'Ibón (2.345 m), al punt de la màxima alçada, però ja en la banda del massís on hi havia el cotxe.

Encara que la ruta era llarga, estava indicada com a GR-15 i el primer tros anava per una pista forestal. Després d'haver baixat uns 300 m, fins just a dalt del poble de Saravillo, a l'entrada de la Vall de Chistain, vam començar la llarga pujada per boscos de pi roig, plens d'ocells i flors, fins ael refugi de Lavansar (1.920 m). Havíem caminat tres hores i necessitàvem una pausa. Notàvem les cames dels últims dies i, encara que havíem buidat una mica les motxilles de menjar, el seu pes no semblava haver disminuït.

L'Entremon amb l'Espouy i la Cotiella al fons

MALH BLANC (2343m) Val d'Aran (23-/04/05)

Per fi arrenca un matí sense núvols, amb sol radiant i cel blau de cap a cap, al menys a primera hora. Pugem per la pista que porta des de Betrén a l'estació abandonada de la Tuca. Deixem el cotxe on la neu ens obliga i seguim a peu fins a la primera cafeteria. Com que els croissants no són del dia, passem de llarg i seguim endavant, pista enllà, esquís en mà. Passat el barranc, vessant obac i esquís als peus. Comencem a guanyar alçada i ens fem sobre la serra que mira a la vall del riu Nere. A mida que ens enfilem més i més, el pendent es redreça, i la neu comença a faltar. L'últim tros és bastant aeri, amb cornisa a una banda i pati a l'altra.

El cim és petit i com no, blanc! Vistes als cims que els núvols encara no cobreixen. Sobretot al Sarrahèra. Passada del Nebot, Mall de Rius i Bargadèra. Records de sortides recents i d'altres de pendents. Fa vent i aviat ens llencem avall per les pales nord que ens porten de nou a la Tuca per un itinerari més esquiable. Neu humida i pesadíssima, allaus de fusió i purgues arreu. Fem el que podem! Afanyar-nos, que aviat serà hora de dinar.

Cim del Malh Blanc amb Sarrahèra al fons. Fotografia de Carles Lluch

Desnivell: +/- 850 m (en funció d'on deixem el cotxe)
Horari: és una matinal. Posem unes horetes de pujada i una de baixada.
Carles (amb esquís) i Lali (telemarc).

Bones traces!

Carles Lluch

TUC DE MAUBÈRME (2880 m) Val d'Aran - 27/04/05

Desnivell: +/- 1.400 m
Horari: 5h l'ascens/ 2 h15 min el descens
Components: Jordi, Ivan, Rafa, David, Carlos i Carles + Kumbu

Matinem de valent per poder baixar a una hora raonable vist el sol i la calor que fa aquests dies. Sortim del pla d'era Ribera a 1490m (sobre Bagergue) al voltant de les 6 h del matí. Fem la pista de Liat amb els esquís a l'esquena fins aproximadament la cota 1.800 en què la pista comença a planejar. Arribats a la cabana des Calhaus, ens separem en dos grups. Uns van a fer la

Camí del Maubèrrme amb l'aresta i el cim al davant. Fotografia de Caarles Lluch

normal, el Jordi, l'Ivan i jo remuntem pel vessant est en direcció al llac de Montoliu. Fem l'ascensió des del Pòrt d'Urets per l'aresta SE del Maubèrme. Guanyem el coll sense dificultat, i seguim amb piolet i grampons. És una aresta de neu en un principi amb ressalts de roca curts que cal atacar pel fil mateix. A mitja cresta, els gendarmes ens obliguen a abandonar el fil. Cal flanquejar pel vessant NE del cim i guanyar de nou l'aresta dos cops abans d'arribar al cim. La dificultat no és gran, però cal tenir-ho clar abans de submergir-se en el buit d'aquest vessant.

Flanquejant al vessant oest del Maubèrme. Fotografia de Carles Lluch

Ens retrobem els 6 al cim, fa un bo primaveral que dóna goig, les vistes són extensíssimes, tots esl Pirineus són davant nostre. Fem el descens plegats per la normal, amb neu dura en principi, després pols, al final humida. Però bona, molt bona en la majoria del descens. El Jordi i l'Ivan s'aturen a treballar una estona (perfil de neu) abans de retrobar-nos als cotxes i baixar a dinar ... i treballar.

I el Kumbu que no deixa de sorprendre'm. L'hauríeu de veure baixar i pujar l'aresta i les pales de 50º. És un alpinista consumat. Ara cal ensenyar-lo a assegurar, per que ens doni un cop de mà des de dalt en els passos xungos!

Carles Lluch

PIC DE LA PALA DE JAN (2.776 m)
Vall de Ransol, Andorra
Data: 27 d'abril de 2005
Participants: Enric, Ton i David
Desnivell: 849 m
Horari: 1,45 h m pujada / 20 min baixada
Meteorologia: excel·lent. Fresqueta però no fred, gens de vent, ni un núvol.

El pic de la Pala de Jan es troba a la capçalera de la vall de Ransol. Com el seu nom indica, té una pala excel·lent, però que a l'hivern s'ha d'evitar ja que corres el risc de posar-te-la per barret.

Tot i que la intenció inicial era fer el pic de Coma de Varilles, la manca de neu en aquest cim ens fa canviar d'opinió. Ens calcem els esquís uns 500 metres abans d'arribar al final de la carretera de la vall de Ransol. Un cop al fons de la vall, creuem el pontet i pugem per bosc, fent llaçades entre pins. Un cop deixem el bosc enrere, arribem a un fals pla just sota el circ que formen el pic de Mil Menut, el de la Pala de Jan, el de Ransol i el de la Coma de Varilles. Al cim s'hi veuen córrer tres o quatre isards que ha pujat força més ràpid que nosaltres, i sense pells ni ganivetes!

Girem al nord i per pendents sostinguts i amb ganivetes per si un cas, travessem per sota el cim per assolir-lo per la cresta oest. Arribem al cim amb esquís i gaudim de les

Teniu les dades de l'establiment al final de la piada. Es recomana arribar puntual al sopar, perquè l'ambient es pot "crisar" força amb els personal de cuina, que tenia ganes de plegar. Els vaig explicar que ens vàrem quedar atrapats en un pàrking d'Andorra - podeu consultar a la Lonely Planet d'Andorra l' apartat de "Pàrking Dangers and Annoyances" - i que per això vàrem arribar tard. No ens va tocar l'ou ferrat de l' arròs a la cubana, però a canvi, tot i que l'Àlex no s'ho creu, ens varen compensar amb una ampolla de vi negre Raimat Abadia del 1994.

L'ambient va arribar a "DEFCON 4" quan la Iolanda es va seure a taula amb els seus macarrons cuinats amb el fogonet seguint amb un "Basta Ya de Chachara.!!" amb una altra taula que es va edulcorar i suavitzar. Tenien ganes de plegar.

Després de sopar vàrem començar a pensar l'objectiu de diumenge: "Aquest cim és vessant sud, la neu deu estar inestable." "L'aproximació serà llarga, la pista estarà nevada, i un dels cotxe no porta cadenes." "Aquest cim vessant nord, és una mica lluny."

Finalment va haver-hi "quòrum" i ens decidim a fer el Pic de Serrera per Sorteny.

DIA 17/04/05 AINA, CANILLO - ORDINO - EL SERRAT - SORTENY - PIC SERRERA (+2913m/-1.150 m)

Allau d'alarmes de mòbils i despertadors. Són les 6 h. Ens hem de llevar i esmorzar i cap a Sorteny.

Arribem per una pista gelada al pàrking de Sorteny on l'Àlex entrena a derrapar i fer cabrioles amb l'Audi de cara al ral·li de Finlàndia. De la resta potser ens toqui empènyer algun dels cotxes. Per sort vénen darrera d'una maquina llevaneus. Ens preparem, posem pells

"Moment publicitari: Venc pells Coll-tex mixtes 65 mm d'ample, per esquí de 1,65 m de llarg, tenen només 8 jornades. M'he passat al càrving i són estretes pels meus esquís nous. Preu: 45 euros. "

..... i sortim. En poc temps arribem al borda refugi de Sorteny comentari de Jaume Jubert d'una darrera estada, només arribar a casa: "En pocs minuts retrobaré la comoditat del matalàs i enrere quedarà la fredor i duresa de les lliteres de ferro de la Borda de Sorteny!"

Després de la Borda de Sorteny, hem anat cap a l'est enmig de prat i bosc, deixant enrere la desviació cap el Pic de l'Estanyó just a l'alçada de la borda refugi de Sorteny, i al punt on es tanca la vall, hem escollit i decantat cap a la dreta per anar a parar a un prat on hi ha una cabana (4 places).

Potser hauria estat millor decantar-se cap a l'esquerra primer, i el barranc de la dreta i més dret, deixar-lo pel descens a la tornada.

Des d'aquí l'itinerari es fa evident....redreçant-se cap al nord, fins a un punt sud de la impressionant pala del Serrera.

Tot i que érem un grup força nombrós, el ritme era sostingut, però no suficientment ràpid per a dos cursetistes que ens varen passar "fletxats". No ens vàrem aturar massa, arribant després d'una successió de voltes maries, al coll que donava pas als últims metres més inclinats de la pala. Vàrem parar a "ganyipar", feia vent, i altres grups d'esquiadors es varen anar afegint en aquest punt de trobada. Alguns no teníem clar si la pala reunia unes condicions òptimes per pujar, no ens feia gens de gràcia tirar-nos la pala per sobre. Disparitat d'opinions i dubtes en aquest improvisat camp base.

Primeres llums camí del Loustou. Fotografia de Carles Lluch

Va ser aquí on l'expedició va decidir que els que atacarien el cim serien el Luis Javier "Ollarzabal" i la Iolanda "Seagarra". La resta vàrem decidir tornar.

A continuació teniu de primera mà, la descripció de l'ascensió final del mateix Luis Javier:

"En el collado pusimos cuchillas e iniciamos una diagonal ascendente en dirección oeste para evitar la sostenida pala Sur, sobrecargada de nieve y con posibles placas de viento. De esta manera alcanzamos el espolón que conduce a la cima, más protegido de los aludes por la existencia de roca. Progresamos con nieve bastante dura y haciendo frente al fortísimo viento que prácticamente nos tiraba (menos mal que llevábamos cuchillas) hasta un sector de rocas, sin nieve, que nos cortaba el paso. Nos quitamos los esquís y sólo con los bastones subimos por las pequeñas rocas hasta la antecima, desde donde proseguimos por la estrecha y alargada arista horizontal hasta la cima, dotada de un gigantesco hito de piedra de unos 1,80 m. de altura. Descenso a pie hasta los esquís, donde el torb dificultaba sobremanera quitar pieles y cuchillas y calzarse las tablas. El descenso por el espolón de ascenso con un primer tramo de nieve muy dura pero muy esquiabile (maldito viento que se te llevaba volando) seguido de un tramo venteado. Posteriormente diagonal descendente hasta el collado, donde seguimos hasta el final vuestras huellas de bajada."

L'estat de la neu era bo, neu pols, pesada en alguns trams, però suficientment bona com per recordar aquest descens. Retrobament amb els dos protagonistes de l'ascensió al pàrking, i després a Ponts, on vàrem parar a dinar. Menú de supervivència per 7,5 euros amb "vino peleón". La Iolanda no va demanar, diuen que s'havia cuinat uns macarrons al cotxe mentre el Luis Javier conduïa, com si d'un camió pakistanès de la ruta de la seda es tractés.

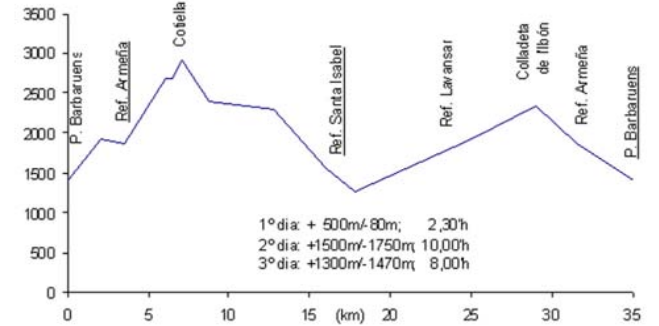
Fins aviat,

Manel & co.

Ans al contrari del refugi de Santa Isabel, el refugi de Lavansar estava en un estat molt precari i brut. Sort que no vam dormir aquí. Des del refugi ja s'albirava la Colladeta de l'Ibón, el pròxim objectiu. La ruta passava per un bosc de pi negre i prat alpins, al costat de l'Ibón de Plan. El paisatge, amb ellac, els prats, les parets verticals de cara nord l'Espouy, i els cúmulonimbus ben formats, era preciós. El cel esdevenia cada vegada més negre i s'escoltaven els primers trons quan deixàvem els últims pins per pujar el camí pedregós fins al coll. Els trons pararen, però vam patir una nevada. Tanmateix, com que el camí estava ben indicat i la neu queia tant tranquil·la, aquest 'mal' temps només afegia un element extra al paisatge. Abans d'arribar al coll ja passaven un altre cop els raigs de sol pels forats dels núvols.

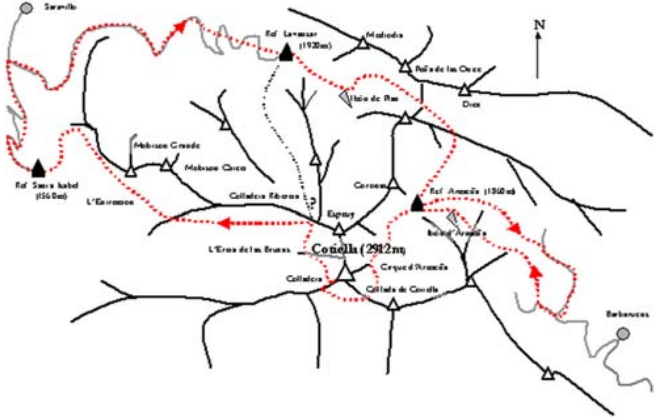
Cansats, però contents vam arribar al coll, des d'on ens costà una mica de trobar les marques del GR en direcció del refugi d'Armeña. Algunes estaven probablement tapades per les clapes de neu, que encara eren presents en aquestes alçades. Després d'haver baixat en la direcció on havíem d'anar, vam trobar un altre cop les marques. Ràpidament descendirem a cotes més baixes i més segures en cas que entrés una tempesta.

Al refugi d'Armeña ja ens trobàvem en terreny conegut. Després d'haver dinat, vam seguir el GR-15 pel Barranc de Bilse. A l'anada, el primer dia, vam seguir el camí mal indicat pels balcons sobre aquest barranc. Com que ja en teníem prou de camins mal indicats, volíem seguir marques. Va ser un error, ja que el GR pel Barranc de Bilse no hauria d'existir. No hi ha camí, només de tant en tant unes marques de GR pel mig del riu, ple de roques inestables i mal posades. Aquest no és el millor camí si el temps és inestable i quan s'està cansat. La resta del camí estava en mal estat i les baixades eren per pendents amb molta pedra i terra solta. Vam tenir la sort que no ens va ploure i que vam trobar totes les marques i fites (a vegades a

Gràfic de l'alçada i la distància de la ruta pel massís de Cotiella

Mapa del massís de Cotiella amb la ruta marcada en punts

l'atzar). En definitiva, la ruta pels balcons (la d'anada) és molt més segura. Per això, estàvem contents quan vam arribar a la pista forestal a prop de la Borda de Bilse. Aquesta pista la vam seguir una estona més fins a trobar la nostra fidel amiga de quatre rodes, la *Nivalis*. Després de vuit hores de bona marxa ens vam poder canviar de roba, desfer-nos de les botes i deixar les motxilles.

Text i fotos: Íngrid Vives i Barend van Drooge

Mapa: Aneto-Posets, núm. 23, 1:50.000, Institut Cartogràfic de Catalunya i Randa Éditions. Referències: - Angula, Miquel. *Pirineus 1000 ascensions IV, de Bielsa a la Val d'Aran*, pàg. 163-177, Elkarlanean, 1998. - Broch, Manel. "Esquí al Cotiella: calcarí per a experts". *Vèrtex*, núm. 177, pàg. 48-52. 2001. - Russell, Henry *Recuerdos de un Montañero*, pàg. 350-366, Barrabes Editorial, 2002. (traducció del francès)

MONTARDO 2.833 m; 16 i 17-04-2005

+620 (dissabte), +840/-1460 (diumenge). 2 h dissabte, 3-4 h pujar i 1 h baixar. Dificultat: PD+, S2 (S4 si se surt des del cim).

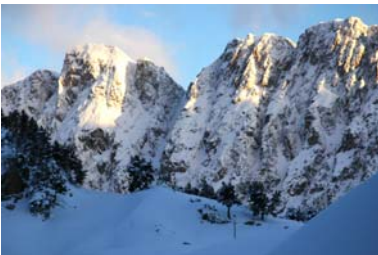
Aquest cap de setmana ha tocat sortir amb un company de la feina i dos amics seus (tots tres amb raquetes) per fer unes pràctiques d'ARVA, autodetenció i rescat d'esquerdes...

Vàrem poder fer les pràctiques dissabte, sota una forta nevada primer i fort vent després, mentre pujàvem des del Pont de Ressec (1.390 m) cap al refugi de la Restanca. El camí és prou conegut: se segueix la pista fins al Pontet de Rius i després pel barranc que baixa de les Agulles del Montardo (amb molt risc d'allaus després de nevades), o pel sender que puja pel bosc, més a la dreta, fins a la presa i el refugi.

Baixant del cim. Foto Jaume Jubert

Molt bon ambient de muntanya a la Restanca, "fullejant" nous reptes a revistes, xerrant, fent pronòstics per l'endemà... No som els únics que hem pujat: en Pere Joan, el Xavi i dos amics també confien en la "finestra" de bon temps de diumenge!

Tuca de Betren i dera Aubeta des de la Restanca. Foto Jaume Jubert

Diumenge s'ha llevat radiant, fred, i amb 40 cm de neu fresca! El primer tram fins a l'Estany del Cap del Port és força dret i avui un pel massa carregat. Després hem seguit cap al coll de Crestada. El vent l'ha deixat pelat, però

un cop a la cara sud del Montardo de nou molta neu fins al cim... Avui la Vall d'Aran era tota blanca i el Maubermé, el Míhl i el Valier llueixen massa i ens desafien!

La baixada ha estat bona pels qui anàvem amb esquís i un pel dramàtica pels raquetistes, en una neu massa fonda.

TRAVERSA RECOMANADA PEL GUARDA DE LA RESTANCA (2 dies):
Boca Sud Túnel de Viehla - vall de Conangles - Tossal de Molar Gran - Llac de Mar - Ref. Restanca (nit) - Tossau de Mar - Lac de Rius - Passada deth Nebot - Cabana de Sarrahera - Boca N túnel de Viehla. Bones traces!!!

Jaume Jubert

CAMBRE D'ASE 2.760 m;
ASCENS CORREDOR VERMICELLE,
DESCENS CANAL CENTRAL, 17-04-2005
+/-1100, 3-4 h pujar i 1:30 h baixar. Cris, Marc, Gis, Thais, Duardu i Sergi B.

Txecs !!, fantàstic dia d'esquí de muntanya !!

Dissabte al vespre estàvem la penya tarragonina i comarques a la Molina veient com nevava i creuant els dits per a què diumenge aparegués l'esperada 'finestra' de bon temps. I així va ser !!. A primera hora estàvem al pàrquing de Sant Pere dels Forcats amb les pells posades, un dia radiant i un pamet de neu nova. Pel mig de les pistes ja tancades, pugem fins al circ que apareix totalment cobert de neu i amb un aspecte poc corrent a la Cerdanya.

totes les nostres fantasies per la canal central. Primer tram assegurant girs i després flotant per la neu pols humida de la nit anterior.

Arribem al cotxe extasiats amb la sensació d'haver triomfat. Ens canviem amb aquell solet de primavera tant agradable després de fer activitat. ESTUPEND!!!

Sergi Biete

MONT VALIER 2.838 m;

23 i 24/04/2005; Berta i Jaume
Dissabte: +1.280 m (4 h); diumenge +600m (2 h) / - 1.880 m (3-4 h).

Dificultat: més "exposat" que difícil, PD+ a AD-, S4 (sostingut...)

I si en teníem de ganes de fer aquest cim! I aquesta era la nostra: meteo dubtosa, però havent confirmat que Manel Castelló anava a la Feria de Abril enloc de anar a la muntanya... no podíem deixar escapar l'oportunitat!

Dissabte, després de donar la volta als Pirineus creuant el Ripollès, la Cerdanya i l'Ariège fins al Couserans, vàrem arribar al Pla de Lau (960 m) a la bonica vall de Riberot.

Estem sols, i amb els esquís a l'esquena resseguim el sender molt marcat pel costat del riu (riba dreta!), per un bosc espès recobert de molsa d'un verd intens. Aviat, restes d'allaus descomunals confirmen la quantitat de neu que ha caigut per aquí aquesta temporada, i ens fan sentir petits.

A 1.300 m arribem a un dels passos claus del recorregut. Som sota la cascada de Nérech, salt d'aigua de prop de 150 m que baixa per una llastra granítica, tancant la vall. Sembla infranquejable però per l'esquerra, passant per congestes de restes d'allaus i grimpant algun ressalt arribem a dalt. Ja ho diuen les guies, amb neu, el pas deu ser molt delicat...

Cascada de Nérech

A 1.500 m ja hem deixat enrera el brogit de l'aigua i ens calcem els esquís... Foquegem per una neu podrida amb les darreres llums del dia embolcallats per núvols, boires i un cel rogenc.

Enfilem un esperó cap al nord per situar-nos ja en un terreny més ample i esquiable obrint-nos nous espais cap al sud (pic dels Tres Comtes, pic de Sernaille) i cap a l'est (la pala Clavera i el Petit Valier).

Encara amb llum, assolim la cabana de Caussis (1.859m) en condicions per passar-hi la nit 3 o 4 persones, i amb una hora més, amb la claror que fa la lluna rere els núvols, topem amb el refugi d'Estagnous (2.245 m). Si n'hi ha de neu aquí! El refugi (de dos pisos) és cobert per la neu en la part del darrere, i pel davant fem l'accés pel dormitori del primer pis despertant a un bilbaí solitari que fa dos dies que tomba per aquí...

Refugi d'Estagnous 2.245m

Diumenge, sortim els tres palpejant la boira, d'esquerra a dreta fins a situar-nos sota una pala que baixa del coll Faustin. La visibilitat millora, i a 2.600 m, enloc de flanquejar cap al coll decidim continuar (a peu) recte amunt (40-50°) fins a enllaçar amb la pala sud-est. Ja a la

pala el terreny manté el pendent però es fa evident i de seguida arribem dalt. Sota la neu surten les puntes de dues creus, una de ferro i una de pedra (...dos de les tres que el bisbe del Couserans, Valérius, va fer clavar al segle V !)

Descens per sota Coll Faustin

Estem contents. Ara surt el sol, ara s'amaga... la visibilitat és bona i ens atrevim a baixar amb esquís. Del cim al coll Faustin gaudim amb una neu dura, no gelada, la veritat molt més fàcil que no deia la llegenda...

Ara bé: en sortir del coll cal fer un flanqueig cap a la dreta molt lleig, molt, molt lleig. Els esquís no ens fallen i arribem on hi ha les puntades de pujada... Tot segueix molt dret, però ara més ample i amb la neu més transformada, i un raig de sol, i avall gaudint de nou!!!

Descens pala somital del Valier

Ja prop del cotxe, un rètol ens torna a provocar: Tuc de Barlonguera...

Bones traces!!!

Ah! Pels amants del formatge: a Castillon en Couserans ens hem aturat a 'La Grange de Bamalou'. Formatges i tomme de vaca, cabra i ovella, fets artesanalment. Boníssims!!!

Jaume Jubert

Fotografies de Jaume Jubert

JO MAI HO FARIA

PIC SERRERA (2.913 m),
ANDORRA: "EXPERIMENT PSICO-METEO-EMOCIONAL" (16/04/2005 - 17/04/2005)
Podeu veure la piada en format web a:
http://es.geocities.com/rawal_snow_leopard/web_serrera2005.html

Llegiu la lletra petita abans de continuar: L'AUTOR D'AQUESTA PIADA NO ES FA RESPONSABLE DELS DANYS A LES DIFERENTS SENSIBILITATS QUE PUGUI OCASIONAR LA SEVA LECTURA I AL MATEIX TEMPS RECONeix LA SEVA CONDICIÓ DE MARGINAT SOCIAL I ES DECLARA LLIURE DE L'OBEDIÈNCIA ESCLAVA A LES NORMES DE BON GUST. SI, PER EXCÉS O PER DEFECTE, NO HE ESTAT SUFICIENTMENT SENSIBLE EN QUALSEVOL SENTIT SEXISTA, RACISTA, CULTURALISTA, NACIONALISTA, REGIONALISTA, ETNOCENTRISTA, FAL·LOCENTRISTA, ETC. O AMB PERSONA FEMENINA, POBLE OPRIMIT, MEDIAMBIENT, CULTURES MINORITÀRIES, QUALSEVOL ALTRA MENA DE PREJUDICI ENCARA PER BATEJAR, DEMANO DISCULPES. A LA RECERCA DEL DESENVOLUPAMENT D'UNA SOCIETAT LLIURE DE PREJUDICIS I PURGADA DE LES INFLUÈNCIES DEL SEU DEFECTUÓS PASSAT CULTURAL HE COMES BEN SEGUR MÉS D'UN ERROR. Manel. (TEXT INSPIRAT EN EL LLIBRE: "CONTES PER A NENS I NENES POLÍTIcAMENT CORRECTES", DE JAMES FINN GARNER, TRADUCCIÓ DE QUIM MONZO I MARIA ROURA,

EDITORIAL QUADERNS CREMA)
Ultimament sempre que sortim el Sergi Xanco i jo amb previsió de meteo marronosa, acabem "pillant" marró, o no sortint del cotxe i emmarronant a tothom.

Manel aprofundint en l'autoanàlisi psicoemocional. Fotografia de Carles Lluch

Bé, a la sortida d'aquest cap de setmana planejava el mateix pronòstic. Després d'estudiar les possibles condicions de la neu a Andorra el dia abans, finalment ens vàrem decantar pel Pic de Serrera 2.913m +/-1.150 m des del poble de Serrat i pel Sorteny.

PARTICIPANTS: Eli, Aureli, Sergi Xanco, Alex Mariné, Roger, Peter, Luis Javier, Iolanda, Marina, Núria, Neus, Marta, Berta, Laia, Toni, Mateu, Fer (amb raquetes) i Manel.

PREPARACIÓ I GRUP (abstenir-se catòlics, apostòlics i romans !!) Últimament sempre que sortim el Sergi Xanco i jo amb previsió de meteo marronosa, acabem "pillant" marró, o no sortint del cotxe i emmarronant a tothom. Ja començava a pensar en un mal d'ull - algun company ensigalat anteriorment - i quins podien ser els remeis: un ritual, una ofrena a algun déu o força de la natura, un sacrifici humà, com algú que vingui per primera vegada a una sortida del club, ..., o com a solució última i complicada col·locar alguna espelma en alguna església - algú sap qui es el Sant Patró dels esquiadors de muntanya? - que tot i que sembla una solució fàcil, amb la recent mort del Papa, a les esglésies és una mica complicat entrar-hi, ja que sembla que hi ha

Camí del Loustou. Fotografia de Carles Lluch

overbooking de fidels esperant presenciar algun miracle d'última hora de cara a la beatificació imminent. Com a persona laica i atea, amb una educació judeocristiana, no hauria de tocar un tema tant delicat, perquè podria tocar la "fibra" d'algú, però ho he de dir: JA N' HI HA PROU DE "MAMAR" CADA DIA "PAPA". Perquè no ho fan al "PAPA TV" o "CHANNEL PAPA" i ens deixen tranquils. Potser algú de la meva condició social podria canviar de canal per consultar la Meteo Papa, sempre i quan sigui més exacta. Si algú s'ha sentit ferit pels meu comentaris, no era la meva intenció, aquesta piada no va adreçada a ell, i al mateix temps em remeto al quadre de text del inici. Tot i que l'organització de la sortida va ser una mica precipitada degut als informes de meteo, i la dificultat afegida de trobar allotjament, vàrem ser força gent els qui teníem ganes de "marxa", alguns vàrem sortir dissabte precipitadament per satisfer el nostre instint consumista a Andorra, altres més tard, trobant-nos a la Casa de Colònies AINA, a Canillo, que tot depenent de l'església catòlica, varen donar acollida a un anima "descarrilada" com jo, potser algun dia podran recuperar-la. Encara no m'han excomunicat - no paro de fer mèrits - i potser algun dia sigui apostata - els meus pares em varen batejar per error perquè tothom ho feia - però tot i les meves crítiques i les seves grans contradiccions, reconec la tasca social que realitza l'església.